

Không Chỉ Mùa Vu Lan - Con Nhớ Mẹ

Đông Lan

*Kính Dâng Mẹ, Lễ giỗ thứ tư, 2019.

Chủ nhật đi lên chùa thắp nhang cho Mẹ, Cha, nôi ngậm ngùi vương mãi suốt tháng bảy nguyệt lịch. Trời đất cũng chuyển mùa, niềm thu cảm càng khiến lòng da diết. Cha mất từ 1979, khi tôi còn ở quê nhà, ba mươi bảy năm xưa. Lo tang lễ giữa lúc chẳng có hai người anh ở nhà, anh lớn trong trại tù CS, anh thứ hai phải sống tha hương, nuốt nước mắt tủi cực vào lòng... Năm người con với đàn cháu chắt, vừa tiễn Mẹ ra đi, tuổi 99, cuối năm qua. Hồi xưa, Mẹ hay đi chùa, có pháp danh, ăn chay niệm Phật. Nên bây giờ lên chùa thắp nhang cho Mẹ, lạy Phật tâm linh... Tôi và cô em đến buổi chiều, chùa đã vắng thưa người, có lẽ buổi lễ ban trưa có bông hồng bông trắng cho người cài áo đã kết thúc. Tôi khấn với Mẹ ở trong lòng: Mẹ ơi! Khi xưa, con ít có dịp theo Mẹ đi chùa, chẳng mấy dịp Vu Lan có cài hoa đỏ, nay có cài hoa trắng thì càng không ý nghĩa. Hoa Tình Yêu của Mẹ đang trong tâm hồn con đây, không mất còn, không sắc màu, Mẹ nhỉ. Về nhà, thắp lên bàn thờ nén nhang, nhìn di ảnh Cha, nhớ những lời Cha dạy bảo lúc sinh thời. Cha có đường lối giáo dục của một nhà nho. Có lần Cha phân tích khi thấy Mẹ cúng rằm, mồng một trên bàn thờ gia tiên: Đạo thờ cúng tổ tiên đâu có phải ngày này. Cha đã từng quyên góp tiền xây chùa, làm nhiều việc nghĩa với tâm vô cầu. Nhưng Cha chưa hề có một pháp danh. Cha nói để sáng tỏ cái đạo truyền thống của dân tộc thôi. Có lẽ không phải để thay đổi Mẹ vì suốt đời Mẹ cũng vẫn cứ theo đường lối của mình, có lẽ Cha muốn hướng dẫn tinh thần của các con, trẻ non dễ uốn. Khi Mẹ mất, ba chị em chúng tôi ăn chay một trăm ngày hồi hướng công đức về Mẹ, theo niềm tin Phật Giáo. Nhà tôi treo tấm tranh Đức Phật Thích Ca tọa thiền dưới gốc cây bồ đề ngay trên tường chỗ vừa bước vào, trang trọng. Nhưng có lẽ tôi có duyên với nguồn Đạo Việt tâm linh, say mê tự thở đôi mươi được đọc những trang đầu...

Cô em út trong dịp qua chơi tháng trước, chợt hỏi tôi Chị có nhớ Mẹ không. Tôi nói cách đây mấy hôm, có mở ngăn kéo tủ, trong còn cả cái kính đọc sách, rồi mấy

cái kẹp tóc nửa, cảm nhận rõ ràng mùi hương của Mẹ nhẹ nhàng lan toả đâu đây... Đạo này có người quen đến dạy đàn tranh, ngày trước bận nhiều, cứ ước mong có dịp đàn bài Lòng Mẹ của Y Vân cho Mẹ nghe. Đang nấn nót những nốt nhạc dạo đầu, chợt nhớ ra hôm ấy đúng là ngày rằm tháng bảy, Vu Lan Báo Hiếu, từng cung bậc cảm xúc vỗ sóng nghẹn ngào...Mẹ ơi! Ngày xưa còn bé Mẹ là Bà Tiên hiền dịu của đời. Càng lớn thêm, con càng thấm sâu những ân đức của Mẹ. Bà Mẹ nào cũng là Bà Tiên, nhưng thêm vào Tình Mẹ thiêng liêng, đức hiền hậu phi thường của Mẹ đã khiến tuổi thơ năm anh em chúng tôi được hưởng trọn vẹn an lành. Cha tôi rất nghiêm khắc, nóng tính, nếu thiếu vàng trắng dịu hiền của Từ Mẫu đời các con thiếu thốn biết bao. Trong dập vùi sóng gió vô minh, Tâm đơn sơ của Mẹ khơi nguồn Trí Tuệ . Con đọc bao trang sách, nào thấy bên bờ.

Có lẽ Cha giáo dục chúng tôi theo đường hướng của một người có nhiều lý tưởng, hoài bão. Còn nhớ giữa lúc khủng hoảng bán loạn chung sau 75, Cha ôm ru đứa cháu nội nhỏ nhất đi lại trong nhà- chỉ còn người già, phụ nữ, con gái và các cháu bé, mà Cha ngân nga...Anh hùng lưu huyết bất lưu lệ. Có hôm tôi thấy Cha hát ru cháu những lời nhạc hùng ...Vệ quốc quân một lòng ra đi, nào có sá chi đâu ngày trở về...Ra đi ra đi bảo tồn sông núi, ra đi ra đi thà chết chứ lui!... Âm nhạc như vượt qua lằn ranh nào – Mũi tên tự ngã của người chiến sĩ khi thoát khỏi cung tên, trực chỉ tâm linh vũ trụ!

Nhớ xưa Cha cứ thường xuyên dạy dỗ, học để làm Người. Cha nói nhiều, dạy nhiều lắm. Những lời của Cha, từ trong kinh sách, từ trong tâm huyết. Lúc nhỏ có khi nghe mà không hiểu sâu. Nhưng càng lớn khôn, mới thấm cảm những điều Cha dạy, mới biết tri ân. Có điều tôi hơi ngạc nhiên khi nhớ Cha rất ít dạy chúng tôi về những điều thực tế, vụ lợi. Sau này ra đời thấy hình như các con khá thiệt thòi. Khi học sách Mạnh Tử, đến chỗ Mạnh Tử trả lời Lương Huệ Vương, khi từ chối bàn về cái Lợi, mà chỉ nói đến chữ Nghĩa mà thôi - Yêu Cha biết bao nhiêu!

Cha là người đưa đò vất vả vượt bao gian nan chở chúng con đến bờ, vội vã trở lại dòng tâm linh miên viễn, chúng con chưa có dịp báo hiếu. Giòng sông đời sóng nước mông mênh, người lái đò đưa con thuyền qua giông bão không bao giờ còn trở lại. Mùa Vu Lan, chỉ biết tìm trong tâm tưởng, Bố ơi!

Và Mẹ ơi! Mãi mãi vàng trắng dịu hiền, phủ sóng ngậm ngùi, thương nhớ thiết tha trong lòng con suốt những thời gian - Không chỉ mùa Vu Lan, Con Nhớ Mẹ.

Đông Lan